

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 122/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M. P., s. r. o., N., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 4 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 14Er398/04-21 (9 CoE 22/2006-21) z 31. októbra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M. P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2007 doručená sťažnosť M. P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR na porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 4 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Dovolanie sa premlčania práva zo strany sťažovateľa na vymoženie pohľadávky oprávneného je iným dôvodom, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, a preto súd je povinný vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a následne exekúciu zastaviť (§ 157 ods. 1 písm. g) Ex. por.). Krajský súd v Nitre však potvrdil zamietavé uznesenie Okresného súdu Nové Zámky na zastavenie exekúcie, a preto súdny exekútor môže vo vykonávaní exekúcie pokračovať napriek tomu, že podľa zákona ju bolo potrebné zastaviť. Takýto postup predstavuje nezákonné obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľa, čím je porušené jeho základné ľudské právo podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Jedným z prejavov ľubovôle štátneho orgánu je aj to, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neposkytne odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a nevysporiadania sa so všetkými dôvodmi, ktoré účastník konania predložil súdu pri uplatnení svojho práva.

Ak Krajský súd v Nitre vo svojom uznesení zo dňa 31. 10. 2006 neuviedol právny predpis, podľa ktorého posudzoval plynutie a účinky premlčacej lehoty na právo vymáhať poistné, ani to, prečo neprihliadol na dôvody sťažovateľa týkajúce sa stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, potom takéto odôvodnenie rozhodnutia je nedostatočné a v súlade s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky je porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46. ods. 1 Ústavy.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vydal tento nález:

„Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 14 Er 398/04–21 (9 CoE 22/2006-21) zo dňa 31. 10. 2006, bolo porušené základné ľudské právo sťažovateľa podľa § 20 ods. 4 podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 14 Er 398/04-21 (9 CoE 22/2006-21) zo dňa 31. 10. 2006, bolo porušené základné ľudské právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- Sk.“

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie veci Krajským súdom v Nitre oproti právnemu názoru, ktorý zastáva sťažovateľ. Túto skutočnosť vníma sťažovateľ ako porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čo v konečnom dôsledku má znamenať aj porušenie jeho základného práva vlastníť majetok a porušenie obmedzenia vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy. Návrh sťažovateľa v konaní pred všeobecným súdom smeroval k dovolaniu sa premlčania práva vymáhať poistné oprávneným, ktoré nebolo úspešné, čo malo následne znamenať zásah do vlastníckeho práva sťažovateľa.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd zohľadnil svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 17/00).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„Podľa ustanovenia § 21 ods. 3 citovaného zákona právo vymáhať poistné sa premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo. Z tohto ustanovenia expresiss verbis vyplýva, že tieto nároky sa neprekludujú, ale premlčujú. (...) Na základe uvedených dôvodov možno dospieť k záveru, že rozhodnutie, ktorým bolo poistné predpísané podľa druhej časti zákona o zdravotnom poistení, možno súdnym výkonom rozhodnutia (exekúciou) vykonať i po uplynutí troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia; lehota uvedená v ustanovení § 71 ods. 3 Správneho poriadku pre výkon (exekúciu) týchto rozhodnutí totiž neplatí. Na uvedenom závere nič nemení ani to, že rozhodnutie o predpísanom poistnom sa vydáva v správnom konaní.“

Aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté uznesenie krajského súdu ústavný súd konštatoval, že je dostatočne odôvodnené, nevykazuje znaky svojoľnosti ani arbitrárnosti a je ústavne akceptovateľné. Odôvodnenie obsahuje aj zhodnotenie kardinálnej právnej otázky, ktorá podľa názoru ústavného súdu bola dostatočne posúdená, keďže krajský súd správne posúdil význam slov „právo vymáhať poistné“ obsiahnuté v § 21 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov a odlíšil a porovnal ho s ustanovením „rozhodnutie možno vykonať“ v § 71 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní

(správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Zásadný právny rozdiel vidí ústavný súd v tom, že „právo vymáhať poistné“ sa spája s aktívnou činnosťou na uplatnenie práva oprávneného v lehote, ktorú mu predpisuje zákon. Tento legislatívny pojem neznamená, že vyberanie priznaného plnenia (splátok - poistného) je samotné vymáhanie poistného, pretože poistné už vymožené bolo, len nebolo celé uspokojené (vykonané). Ustanovenia správneho poriadku, ktoré v čase uplatnenia si nároku oprávneným obsahovalo znenie uvedeného § 71 ods. 3 odlišne upravuje správnu exekúciu a to tak, že rozhodnutie je potrebné vykonať („vybrať“) celé do uvedenej lehoty.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotno-právneho charakteru (napr. II. ÚS 78/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2007